

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL D. B. IR ADB „GJENSIDIGE“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2018 m. lapkričio 7 d. Nr. 242-472

Vilnius

Lietuvos bankas gavo D. B. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir ADB „Gjensidige“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2018 m. balandžio 5 d. įvyko eismo įvykis, kurio metu susidūrus dviem automobiliams buvo apgadintas pareiškėjui priklausantis automobilis „BMW 330“, valst. Nr. (*duomenys neskelbiami*), (toliau – automobilis). Pareiškėjas kreipėsi į draudiką, apdraudusį eismo įvykio kaltininko – automobilio valdytojo civilinę atsakomybę privalomuoju transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, prašydamas išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią automobiliui padarytą žalą.

Remiantis Lietuvos bankui pateiktais dokumentais, nustatyta, kad, įvertinęs iš pareiškėjo gautas automobilio sugadinimų nuotraukas, draudikas nustatė, kad automobilio remontas nėra tikslingas, todėl apskaičiavo automobilio rinkos vertę iki įvykio ir automobilio liekanų vertę po įvykio. Vadovaudamasis surinktais duomenimis ir VŠĮ „Emprekis“ duomenų bazės informacija, draudikas nustatė, kad automobilio rinkos kaina yra 2 180 Eur, o automobilio liekanų vertė – 918 Eur. Dėl šios priežasties 2018 m. gegužės 15 d. pareiškėjui buvo išmokėta 1 262 Eur (2 180 Eur – 918 Eur) draudimo išmoka, atlyginanti įvykio metu pareiškėjui padarytą žalą.

Pareiškėjas nesutiko su draudimo išmokos dydžiu, todėl draudikui pateikė papildomus duomenis ir paprašė, kad draudikas perskaičiuotų transporto priemonės rinkos ir liekanų vertę. Draudikas, atsižvelgdamas į gautus duomenis, 2018 m. gegužės 22 d. atliko papildomą transporto priemonės apžiūrą. Išanalizavęs detalios automobilio apžiūros metu padarytas nuotraukas, draudikas nustatė, kad automobilis yra prastesnės techninės būklės, nei buvo užfiksuota pareiškėjo pateiktose pirminėse nuotraukose. Įvertinęs nustatytus esminius automobilio trūkumus, draudikas pirmiau apskaičiuotą automobilio rinkos vertę sumažino 10 proc. (2 180 Eur – 10 proc. = 1 962,00 Eur) ir perskaičiavo automobilio likutinę vertę – nustatė, kad ji yra 704 Eur. Įvertinęs gautus duomenis, draudikas pakartotinai perskaičiavo ir pareiškėjo patirtą nuostolį – nustatė, kad jis yra 1 258 Eur (1 962 Eur – 704 Eur). Atsižvelgdamas į tai, kad pareiškėjui 2018 m. gegužės 14 d. jau buvo išmokėta 1 262 Eur draudimo išmoka, atlyginanti per eismo įvykį patirtus nuostolius, draudikas papildomos draudimo išmokos pareiškėjui nemokėjo.

2018 m. gegužės 17 d. pareiškėjas pateikė prašymą atlyginti išlaidas už pakaitinio automobilio nuomą bei automobilio saugojimo po eismo įvykio išlaidas. Kartu su prašymu pareiškėjas pateikė 2018 m. gegužės 17 d. PVM sąskaitą faktūrą Nr. (*duomenys neskelbiami*), kurioje nurodyta, kad pakaitinio automobilio nuomos išlaidos yra 900,39 Eur (su PVM), o automobilio saugojimo išlaidos (už 1 mėnesio laikotarpį) yra 60,50 Eur (su PVM). Atsižvelgdamas į tai, kad automobilis eismo įvykio metu negalėjo dalyvauti eisme, nes buvo išregistruotas, neturėjo galiojančios techninės apžiūros ir galiojančios transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo sutarties, draudikas atsisakė pareiškėjui atlyginti pakaitinio automobilio nuomos išlaidas. 2018 m. birželio 15 d. draudikas priėmė galutinį

sprendimą, kuriuo informavo pareiškėją, kad jam išmokėjo papildomą 60,50 Eur draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo automobilio saugojimo po eismo įvykio išlaidas. Pareiškėjas su tokiu draudiko priimtu sprendimu nesutiko, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėjas nurodė nesutinkantis su draudiko priimtu sprendimu. Pareiškėjo teigimu, draudikas, apskaičiuodamas automobilio likutinę vertę, suklydo. Pareiškėjas nurodo kreipęsis į 5 įmones, superkančias sugadintus automobilius, ir jam tebuvo pasiūlyta 600 Eur už automobilį su esamais sugadinimais. Be to, pareiškėjas pažymi ir tai, kad nesutinka su draudiko priimtu sprendimu atsisakyti atlyginti pareiškėjo patirtas pakaitinio automobilio nuomos išlaidas. Pareiškėjas teigia nežinojęs, kad automobilis negali dalyvauti eisme, nes nebuvo apie tai informuotas institucijų, kurios stabdo automobilių dalyvavimą eisme. Dėl šios priežasties, pareiškėjo teigimu, automobilio eksploatavimas iki eismo įvykio buvo paties pareiškėjo rizika. Atsižvelgdamas į visa tai, pareiškėjas prašo pripažinti draudiko priimtą sprendimą nepagrįstu ir rekomenduoti draudikui perskaičiuoti transporto priemonės likutinę vertę bei išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią pakaitinio automobilio nuomos išlaidas.

Atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi draudikas nurodė nesutinkąs su pareiškėjo reikalavimais ir prašo juos atmesti. Draudikas pabrėžė, kad automobilio rinkos vertė buvo apskaičiuojama remiantis Kelių transporto priemonių vertės nustatymo tvarkos (toliau – Tvarka) nuostatomis. Draudiko teigimu, išanalizavus detalios automobilio apžiūros metu padarytas nuotraukas, buvo nustatyta, kad automobilis yra prastesnės techninės būklės, nei užfiksuota pareiškėjo pateiktose nuotraukose. Draudikas nurodo, kad, remiantis papildomai atliktos apžiūros duomenimis, nustatyta, kad „automobilio kėbulas gausiai pažeistas intensyvios korozijos, vietomis net su dažų sluoksnio atsisluoksniavimu ir nutrupėjimu; variklio dangčio briauna, tiek bendra sandūra su kairiuoju priekiniu sparnu, nekokybiškai uždažyta tam, kad būtų užmaskuoti korozijos padariniai, vairuotojo sėdynė padengta pelėsio sluoksniu, visų stabdžių diskų darbinis paviršius, kuris įprastai eksploatuojant transporto priemonę būna veidrodinės metalo spalvos, yra surūdijęs.“ Atsižvelgiant į šiuos esminius automobilio trūkumus, automobilio vardinė rinkos vertė buvo sumažinta 10 proc., todėl atitinkamai sumažėjo ir automobilio liekanų vertė.

Atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi draudikas pabrėžia ir tai, kad pareiškėjas, prašydamas atlyginti pakaitinio automobilio išlaidas, nurodė dirbantis dviejuose darbuose ir turintis dukrą, kurią reikia nuolat vežioti į darželį, todėl reikalingas pakaitinis automobilis, tačiau paprašytas paaiškinti, kodėl automobilis yra išregistruotas, neturi galiojančios techninės apžiūros ir privalomojo draudimo sutarties ir dėl to jo eksploatacija yra negalima, pareiškėjas teigė to nežinojęs. Draudiko teigimu, automobilio techninė apžiūra baigė galioti 2018 m. sausio 13 d., o eismo įvykis įvyko po beveik keturių mėnesių, t. y. 2018 m. balandžio 5 d., todėl pareiškėjas negalėjo eksploatuoti automobilio dar iki eismo įvykio. Be to, draudiko nuomone, automobilio techninė būklė rodo, kad automobilis jau ilgą laiką iki pat eismo įvykio nebuvo eksploatuojamas. Draudiko teigimu, pareiškėjas, prašydamas atlyginti pakaitinio automobilio išlaidas, nepateikė jokių dokumentų, įrodančių, kad pareiškėjas realiai patyrė minėtas pakaitinio automobilio nuomos išlaidas. Dėl šių priežasčių draudikas mano, kad pareiškėjo reikalavimai turi būti atmesti kaip nepagrįsti.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl transporto priemonės likutinės vertės dydžio ir dėl draudiko priimto sprendimo atsisakyti atlyginti pakaitinio automobilio nuomos išlaidas pagrįstumo.

Dėl pareiškėjo transporto priemonės likutinės vertės pagrįstumo

Nukentėjusio trečiojo asmens turtui padarytos žalos nustatymo sąlygos įtvirtintos Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) 15 straipsnio 3 dalyje: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Minėta žalos dydžio nustatymo taisyklė detalizuota Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2008 m. vasario 13 d. nutarimu Nr. 122, (toliau – Taisyklės) 13 punkte: nukentėjusio trečiojo asmens turtui (transporto priemonei ar kitam kilnojamajam ar nekilnojamajam turtui) padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis draudiko įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ar išvadomis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus. Taisyklių 14 punkte nustatyta, kad žalos dėl turto sunaikinimo dydis nustatomas pagal sunaikinto turto rinkos vertę iki sunaikinimo ir likutinę vertę po eismo įvykio.

Pabrėžtina tai, kad, apskaičiuodamas draudimo išmoką, draudikas, be kita ko, turi laikytis Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustatius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015).

Šiuo atveju tarp šalių nėra ginčo, kad įvyko draudžiamasis įvykis, per kurį apgadintos pareiškėjo transporto priemonės remontas nėra ekonomiškai tikslingas, tačiau šalys nesutaria dėl transporto priemonės liekanų vertės dydžio. Pareiškėjas teigia negalintis parduoti transporto priemonės už 704 Eur, t. y. kainą, atitinkančią draudiko nustatytą likutinę vertę, ir nurodo, kad automobilis superkančios įmonės jam pasiūlė 600 Eur, todėl draudikas turi išmokėti papildomą draudimo išmoką, atitinkančią draudiko nustatytos rinkos vertės ir realios automobilio pardavimo kainos skirtumą. Draudikas nesutinka išmokėti papildomos draudimo išmokos ir nurodo, kad jo apskaičiuota automobilio liekanų vertė yra teisinga ir pagrįsta.

Lietuvos banko manymu, kad būtų teisingai apskaičiuota transporto priemonės likutinė vertė, turi būti tinkamai nustatyta automobilio vardinė vertė. Iš Lietuvos bankui pateiktų duomenų matyti, kad automobilio rinkos vertę draudikas nustatė pagal VŠĮ „Emprekis“ skelbiamus duomenis, iš kurių matyti, kad 2018 m. balandžio mėn. automobilio vidutinė rinkos vertė siekė 2 180 Eur (su PVM). Draudiko parengtoje Išvadoje apie transporto priemonės likutinę vertę (toliau – Išvada) yra nurodyta, kad nustatyta automobilio rinkos vertė buvo sumažinta 10 proc. dėl automobilio techninės būklės, todėl draudikas, siekdamas tiksliai apskaičiuoti pareiškėjo patirtus nuostolius, nustatė, kad automobilio vardinė rinkos vertė yra 1 962 Eur (2 180 Eur – 10 proc.). Lietuvos bankui pateikti įrodymai patvirtina, kad draudiko ekspertas, nustatydamas automobilio vardinę vertę, pagrįstai transporto priemonės vidutinę rinkos vertę sumažino 10 proc. Iš byloje esančių įrodymų matyti, kad pareiškėjo automobilis turi esminių trūkumų, į kuriuos turi būti atsižvelgiama nustatant automobilio vardinę vertę: visas automobilio kėbulas yra pažeistas korozijos, ant automobilio kėbulo matyti nekokybiškų remonto darbų padariniai, vairuotojo sėdynė padengta pelėsio sluoksniu ir pan. Atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta, ir remiantis tuo, kad pareiškėjas nepateikė objektyvių duomenų, kurie paneigtų draudiko darbuotojo nustatytą automobilio vardinę vertę, taip pat įvertinus aplinkybę, kad draudiko eksperto atliktas

automobilio rinkos skaičiavimas buvo pakoreguotas įvertinus pareiškėjo automobilio būklę iki eismo įvykio, darytina išvada, kad draudikas, vadovaudamasis teisės aktų reikalavimais, pagrįstai transporto priemonės vidutinę rinkos vertę sumažino 10 proc., o draudimo išmoką apskaičiavo atsižvelgdamas į draudiko darbuotojo nustatytą 1 962 Eur per eismo įvykį sugadintos transporto priemonės vardinę rinkos vertę.

Tvarkos 11 punkte yra nustatyta, kad likutinė vertė – apgadintos transporto priemonės vertė, nustatyta pagal įteisintą skaičiavimo metodiką. Transporto priemonės likutinė vertė apskaičiuojama vadovaujantis Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcijos, patvirtintos Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro įsakymu 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. Nr. 101, (toliau – Instrukcija) VI skyriaus nuostatomis. Apgadintos transporto priemonės likutinė vertė skaičiuojama vadovaujantis nesugadintų pagrindinių jos dalių, kurias galima panaudoti (realizuoti), suminės vertės nustatymo principu. Ji gali būti apskaičiuojama pagal Instrukcijos 69 punktą. Instrukcijos 69 punkte nurodyta, kad apgadintos transporto priemonės likutinė vertė skaičiuojama vadovaujantis nesugadintų pagrindinių jos dalių, kurias galima panaudoti (realizuoti), suminės vertės nustatymo principu. Instrukcijos 69 punkte pateikiama transporto priemonės likutinės vertės skaičiavimo formulė: nustatant automobilio likutinę vertę yra taikomas koregavimo koeficientas, priklausantis nuo automobilio sugadinimo laipsnio, automobilio populiarumo apgadintų automobilių rinkoje koeficientas, rizikos dėl neįvertintų gedimų bei pakitimų (paklausos) rinkoje koeficientas ir kt. Instrukcijos 70 punkte pateikta nesugadintos transporto priemonės dalies vertės apskaičiavimo formulė.

Siekdamas pagrįsti apskaičiuotą likutinę vertę, draudikas remiasi Išvada, t. y. teorinio pobūdžio dokumentu, kuriuo vadovaujantis buvo nustatyta transporto priemonės likutinė vertė. Lietuvos banko vertinimu, toks dokumentas, kuris yra parengtas pagal teisės aktų nuostatas, yra vienas iš teisinių pagrindų, kuriuo remdamasis draudikas apskaičiuoja (ir gali apskaičiuoti) mokėtiną draudimo išmoką. Kita vertus, faktas, kad likutinė vertė buvo apskaičiuota pagal Instrukcijos reikalavimus, nelaikytinas besąlygiškai ir neginčijamai patvirtinančiu faktą, kad nustatyta likutinė vertė atitinka faktinę transporto priemonės likutinę vertę. Tai reiškia, kad draudiko pagal Instrukciją apskaičiuota transporto priemonės likutinė vertė laikytina teisinga ir pagrįsta tol, kol nėra nugincyta duomenimis, patvirtinančiais, kad nukentėjęs trečiasis asmuo tokios sumos negalėtų gauti protingai disponuodamas sunaikintu turtu.

Lietuvos banko vertinimu, šiuo atveju pareiškėjas, siekdamas paneigti draudiko Išvadoje nustatytą automobilio likutinę vertę, tik subjektyviai nurodo, kad „perskambino 5 sąvartynus, kurie pasiūlė maksimaliai 600 Eur už šį automobilį su esamais defektais“, tačiau nei draudikui, nei Lietuvos bankui nepateikė jokių objektyvių duomenų, kurių pagrindu būtų galima teigti, kad automobilio liekanų vertė nesiekia draudiko Išvadoje apskaičiuotos 704 Eur automobilio likutinės vertės ir pareiškėjas nėra atkurtas į iki eismo įvykio buvusių padėčių. Taigi, įvertinus šias aplinkybes, atsižvelgiant į visiško nuostolių atlyginimo principą (CK 6.251 straipsnis), reikalavimą prievolės vykdyti tinkamai ir sąžiningai (CK 6.38 straipsnio 1 dalis), manytina, kad draudiko apskaičiuotas transporto priemonės likutinės vertės dydis atitinka tiek Instrukcijoje, tiek kituose teisės aktuose įtvirtintas transporto priemonės likutinės vertės dydžio nustatymo taisykles. Darytina išvada, kad draudikas pagrįstai draudimo išmoką apskaičiavo remdamasis nustatytu 704 Eur transporto priemonės likutinės vertės dydžiu.

Dėl pakaitinio automobilio nuomos išlaidų atlyginimo

Iš teisės aktų, reglamentuojančių žalos atlyginimo klausimus, nuostatų, teisės doktrinos bei susiklosčiusios teismų praktikos darytina išvada, kad asmeniui atlygintini turtiniai praradimai pasireiškia kaip nuostoliai, jeigu dėl neteisėtų veiksmų jis turi tam tikrų išlaidų ir tuo blogina savo turtinę padėtį. Pažymėtina, kad pagal šią sutartį, kaip nuostolio draudimo sutartį, mokama draudimo išmoka yra skirta atlyginti žalą, per eismo įvykį padarytą asmeniui, turtui ir neturtinei žalai, taip pat nuostoliams, atsiradusiems kaip eismo įvykio padarinys, kompensuoti (TPVCAPDĮ

2 straipsnio 2 ir 5 dalys). Esant tokiai reglamentacijai specialiajame įstatyme detaliau žalos atlyginimo klausimas turi būti sprendžiamas pagal bendrąsias civilinės atsakomybės normas. CK 6.249 straipsnio 1 dalyje, kurioje pateikiama žalos samprata, kaip tiesioginiai nuostoliai, yra įrašytos ir asmens turėtos išlaidos, taip pat negautos pajamos, kurias asmuo būtų gavęs, jei nebūtų neteisėtų veiksmų. Nukentėjusiam trečiajam asmeniui atlygintini nuostoliai, kaip šio asmens patirtos išlaidos, turi atitikti tokius požymius: jos turi būti priverstinės, būtinos ir protingos (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2002 m. kovo 30 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-479/2002). Be to, atsižvelgiant į TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalies nuostatas, svarbu tai, kad atsakingas draudikas per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui moka tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Lietuvos banko vertinimu, asmens turėtos išlaidos (įskaitant išlaidas pakaitinės transporto priemonės nuomai) yra viena iš žalos turtui, kurią draudikas neviršydamos draudimo sumos yra įsipareigojęs atlyginti, rūšių (CK 6.249 straipsnio 1 dalis). Vartotojo patirtos pakaitinio automobilio nuomos išlaidos, nustčius jų priežastinį ryšį su eismo įvykiu, taip pat esant kitoms transporto priemonės valdytojo civilinės atsakomybės sąlygoms, turėtų būti priskirtinos prie išlaidų, atlyginamų TPVCAPDĮ nustatyta tvarka. Vartotojo reikalavimo mokėti draudimo išmoką, atlyginančią pakaitinio automobilio nuomos išlaidas, ir jo dydžio pagrįstumas turi būti vertinamas Lietuvos Aukščiausiojo Teismo suformuotų atlygintinių išlaidų požymių (priverstinės, būtinos ir protingos) kontekste. Vartotojui įrodžius, kad jis iki eismo įvykio savo žinioje turėjo automobilį, kurį nevaržomai naudojo savo ir šeimos reikmėms, ir dėl eismo įvykio šios galimybės neteko, minėtos aplinkybės suteiktų pagrindą konstatuoti priežastinį ryšį ir pakaitinio automobilio nuomos išlaidas pripažinti išlaidomis, atsiradusiomis dėl eismo įvykio.

Lietuvos banko vertinimu, svarbu pažymėti ir tai, kad pakaitinę transporto priemonę nukentėjęs trečiasis asmuo turi teisę išsinuomoti tik tuo atveju, jei pagrindžia, kad sugadinta transporto priemonė buvo naudojama jo kasdieniniams poreikiams, kurių dėl sugadintos transporto priemonės negalės atlikti, tenkinti. Vertinant visus Lietuvos bankui pateiktus duomenis, pažymėtina, kad draudikas pateikė duomenis, kurie įrodo, kad tiek eismo įvykio metu, tiek prieš eismo įvykį automobilis nebuvo ir negalėjo būti eksploatuojamas, nes jis yra išregistruotas, transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas nebegalioja, o techninė apžiūra galiojo tik iki 2018 m. sausio 13 d. (įvykis įvyko 2018 m. balandžio 5 d.). Taip pat automobilio techninė būklė (surūdiję stabdžių diskai, pelėšiais padengta vairuotojo sėdynė ir pan.) suponuoja išvadą, kad automobilis nebuvo eksploatuojamas ilgą laiką dar iki eismo įvykio. Atsižvelgiant į visus Lietuvos bankui pateiktus duomenis, galima daryti išvadą, kad pareiškėjas nepatvirtino, kad sugadintas automobilis iki eismo įvykio buvo kasdien naudojamas, t. y. jo kasdieniniams poreikiams tenkinti (važiuoti į darbą, vežti vaiką į darželį), todėl pareiškėjo pateiktos išlaidos neatitinka teismų praktikoje suformuluotų būtinų, priverstinių ir protingų išlaidų požymių. Kadangi Lietuvos bankui nėra pateikta objektyvių duomenų, kad pareiškėjui buvo padaryta žala, dėl kurios kilo civilinė atsakomybė draudiko apdraustam transporto priemonės valdytojui, draudikui neatsiranda pareiga mokėti draudimo išmokos, atlyginančios pakaitinio automobilio nuomos išlaidas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo D. B. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius